

Иосифъ. По-рано — да!... И право, желая много,
че безъ да я познавамъ съмъ говорилъ
за нея зле...

... Сега, когато я знамъ —

Разкайвамъ се. И прошка искамъ азъ...

Майсторъ Лалйо.

Досѣщамъ се: чрезъ тебъ тя говори

Иосифъ. Говори ли?.. Незнамъ какво да кажа?
и да, и не! Но тя е тъй къмъ тебе!..

Майстора. И какъ разбра?

Иосифъ. Тъй често у нея съмъ...

Тогази тя говори ми за тебе...

таквизъ нѣща, че да я чуешъ само —

престаналъ би да мислишъ тъй за ней...

А киткитѣ, които праща тя...

Майсторъ Лалйо.

Защо не ми казѣ ти, че цвѣтята
ги праща тя?

Иосифъ. Нима не се досѣти?

Майсторъ Лалйо.

Изпърво мислѣхъ, че киткитѣ сж твой?

Но най-подиръ — тайната разбрахъ...

Иосифъ. Чуй, майсторе, недей да ми се сърдишъ:
отъ милость къмъ нещастното момиче
цвѣтята ѝ донасяхъ съ радостъ тебъ.

О тя е тъй нещастна и добра!

Майсторъ Лалйо.

Очудва ме: отъ гърцитѣ по-рано
отбѣгваше, презираше ги даже,

Иосифъ. Да, гърцитѣ ги мраза и сега.

Но тя е тъй внимателна къмъ тебъ...

пъкъ азъ: щомъ нѣкой ти захваля —

и врагъ да е — обиквамъ го, милѣя.

Майсторъ Лалйо (съ нсмѣшка) Пази се Иосифе,
че Зита е грѣха.

Иосифъ. Не вѣрвай, майсторе. Една жена

обича ли — е чиста гълъбица,

не грѣхъ, а святость въплощава въ себе.

Откри ми тя сърдечната си боль...